

عنوان مقاله:

شیخ ابوسعید فضل الله بن ابی الخیر عارف بزرگ خراسان (375 - 440 ه.ق)

محل انتشار:

سومین همایش ملی زبان، ادبیات و بازشناسی مشاهیر و مفاخر (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسنده:

خلیل بهرامی قصرچمی - عضو هیئت علمی گروه عرفان اسلامی دانشگاه آزاد اسلامی واحد دهقان

خلاصه مقاله:

چند سالی است فضای فرهنگی و اعتقادی جامعه اسلامی ایران عرصه تاخت و تاز معنویت های نوظهور وارداتی غربی و شرقی شده؛ و به تبع آن، زمینه بحران های معرفتی و اخلاقی خاصی را فراهم کرده است. در این شرایط حفظ دین اصیل، وجوگی از ترویج مسلک های منحرف و کاذب، و همچنین افزایش ثبات فرهنگی مردم، از اهمیت بسزایی برخوردار است. (بیان مساله و ضرورت آنچه که مطرح می شود این است که آیا عارفان دنیای اسلام، بالاخص شیخ ابوسعید که خود دارای اندیشه های تعلیمی می باشد؛ و مطالبی ارائه کرده اند، که بتواند به عنوان راه حلی برای رفع این معضلات دینی، معرفتی و اخلاقی باشد راه رهایی از بحرانها کدام است آیا ابوسعید در تعالیم خود به مسائل اجتماعی، فرهنگی توجهی داشته است و... پرسش نگارنده جهت رسیدن به پاسخ پرسش های فوق (هدف)، با رجوع به آثار منسوب به شیخ ابوسعید به ویژه کتاب اسرار التوحید، و به روش اسنادی (روش) و با فرض اینکه آن دسته از آرای و آموزه های ایشان که در سنت فرهنگی پذیرفته شده است؛ می تواند ما را به راه حلی موثر سوق دهد (فرضیه؛ به بررسی پرداخته است. و بنا به آنچه که از گفته های ایشان مشهود است؛ مشرب عرفانی ایشان بر پایه مهربانی و عطوفت و چشم پوشیدن از دنیا و علایق زمینی بنا نهاده است. پیشینه و صوفیان بعد از وی، من جمله عطار نیشابوری، بسیار تحت تاثیر ایشان بوده اند تا آنجا که، در آثار خود، به مناسبت کلام، از او فراوان یاد کرده؛ و مرام وی را پاسداری و تبلیغ نموده اند. (یافته)

کلمات کلیدی:

ابوالخیر، ابن سینا، احوال، آثار، تاثر، تاثیر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/894864>

